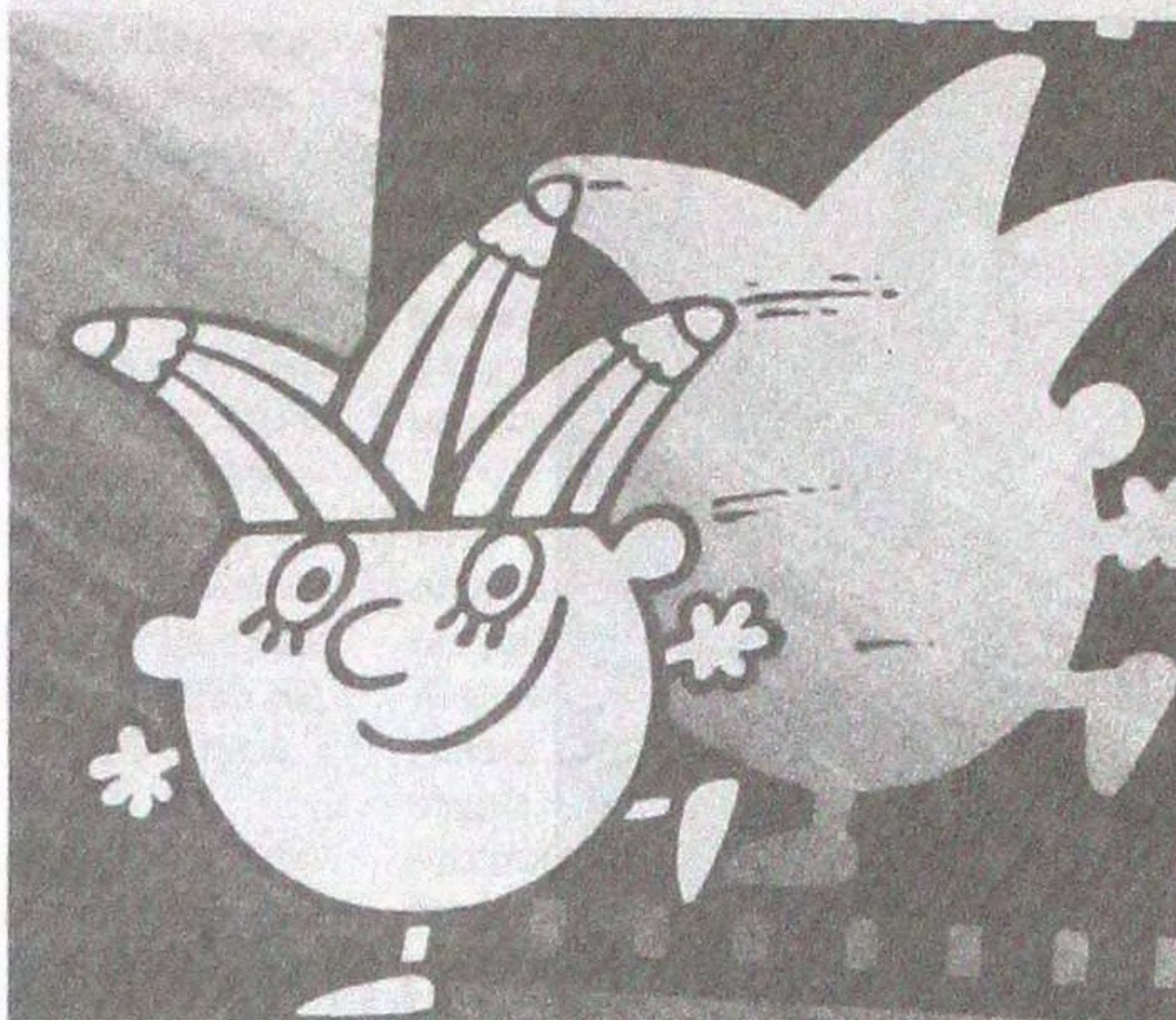

Аматорське кіно приємно дивує

22-29 серпня в місті Суми проходив Український відкритий фестиваль дитячого, молодіжного кіно та телебачення «Кришталеві джерела». Не зважаючи на відсутність «розкрутки», за вісім років свого існування фестивалю вдалося стати вельми популярним серед кіно- і телеаматорів. Зауважу: особливість «Кришталевих джерел» полягає саме в тому, що більшість фільмів і передач, представлених тут, роблять діти та підлітки. Цього року у фестивалі взяли участь майже 50 студій з усіх куточків України.

Традиційно на фестивалі працювали окремо журі телепрограм та журі кіно- і телефільмів. До їхнього складу входили кінорежисер Вілен Новак, кінознавець Оксана Мусієнко, радник Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення Микола Слободян. Загалом рівень робіт приємно здивував журі. Журі також виявило дивну однаковість у думці, що передачі та фільми, зроблені дітьми і підлітками, містять замало протесту і багато конформізму. Особливу увагу глядачів привернув фільм-дипломант фестивалю «Чому?» студії «Степ» (м.Кременчук). Насиченість і змістовність відеоряду вразила навіть представницю канадської інформаційної агенції Франсін Буле. Вона (не розуміючи ні української, ані російської мов) була в захваті від стрічки про одвічне питання, яке ставлять собі всі молоді люди. Фільм «Яничар» студії «Мальва» (с. Легедзине, Черкаська обл.) вирізнявся точністю відбору зображальних засобів і символічністю. Історичну стрічку про долю хлопчика-сироти, якому довелося втекти від родичів та жебракувати, частково знімали в хаті Тараса Шевченка (с.Моринці). Таке, майже прискіпливе дотримання історичних, ужиткових та побутових особливостей не залишило на другому плані стрижневу ідею фільму, навіть навпаки — підсилило її. Виконавець головної ролі у фільмі «Яничар» десятирічний Сашко Сабадаш отримав диплом за кращу чоловічу роль. Безперечно, на фестивалі було представлено багато цікавих робіт — обирати кращі було важко. Але журі вирішило надати звання лауреатів у розділі «Кіно і телефільми» студіям «Березіль» (м. Кременчук) і «Тотем» (м. Херсон), а у розділі «Телепрограми» студії «Розовий слон» (м. Добропілля Донецької обл.) і ТРК «Телекомсервіс» (м. Шостка Сумської обл.).

Тетяна Карпенко, прес-секретар фестивалю

«Крок» знову не «крокує», а плаває

VI фестиваль анімаційного кіно «Крок» (21 вересня — 2 жовтня) відзначає цього року своє десятиліття. Особливість цього року — у появі нової конкурсної категорії студентських фільмів, а також у заснуванні нарешті грошових премій (до цього були лише пам'ятні відзнаки). Призовий фонд зголосився спонсорувати Франсуа Соломон, гість позаминулого «Кроку». Після минулорічної подорожі Волгою (засновники Україна і Росія) фестиваль знову плыв на пароплаві «Маршал Кошевий» по Дніпру за традиційним маршрутом: Київ-Кременчук-Дніпропетровськ-Запоріжжя-Херсон-Севастополь. У кожному з міст відбувалися презентації-покази кращих фільмів, а в Києві попередньо ще й супермультишоу для дітей. В конкурсі беруть участь 100 фільмів з 32 країн світу і ще близько 40 — в інформаційній програмі «Панорама». З них дитячих — лише сім. Серед авторів-учасників такі зірки світової анімації, як Пол Буш і Джоана Куін (Великобританія), Ференц Цако (Угорщина), Мішель Оссело (Франція). Ювілеєм присвячені супутні ретроспективні програми: «Призери «Кроку», фільми режисера Білла Плімптона, 200-ліття Пушкіна і ... року Кота. До складу журі увійшли не лише відомі аніматори, такі як Поль Дрісен, Джордж Гріфін, Бретислав Пояр, Едуард Кирич, а й відомі неаніматори, як-от український письменник Андрій Курков. Україна презентована 5-ма фільмами, але конкурсних лише два — «Червона шапочка» Наталі Чернишової та «Як у нашого Омелечка» Євгена Сивоконя. Ще один, присвячений історії самого «Кроку», створено групою молодих аніматорів на чолі з Риммою Касавіною спеціально до ювілею.

Єдина, але чи не найбільша прикраса цього фестивалю у його крайній герметичності, адже обмежена кількість місць (280), робить його закритим не лише для пересічних громадян, а й для більшості українських аніматорів, кінематографістів, критиків, журналістів.

Надія Мірошніченко